

Okhaldhunga Times, Oktober 2018

Kjære venner

Fantastisk å kunne være sammen med barn, svigerbarn og barnebarn gjennom sommeren. Her feirer vi at Simon ble ni år.

Morsomste møte?

Også denne sommeren har vi vært rundt på mange møter i ulike sammenhenger, hos Okhaldhunga Sykehus sine mange støttespillere i Norge. De to morsomste denne gangen var:

For det første:

Nordfjord Folkehøyskole, der møtet også denne gangen ble avsluttet med en intens valgkamp. Om hva?

Naturligvis om æren av å få sitte i skolens egen Okhaldhunga-komité! Det var så mange som ville drive dette arbeidet i året som kommer at hver av dem fikk holde et to minutters reklame-innlegg for seg selv, og så stemte alle skolens elever på hvem som skulle få sitte i komitéen.

Her står de ti kandidatene står på rekke og rad og holder sine innlegg, så med-elevene skal få vite hva som vil bli deres bidrag til komitéen. En lærer leder valgmøtet.

For det andre:

Møtet på Skjold Kulturhus i Ryfylke, der ildsjelene Aril og Marta Urdal hadde samlet 250 mennesker fra alle deler og lag av bygda.

*I tillegg til vår orientering fra Okhaldhunga Sykehus hadde de invitert direktøren for Helse Fonna. Han fortalte interessant om Haugesund Sykehus, både historikk og fra dagen i dag. Det ga et fint perspektiv, vi så på et norsk og et nepali sykehus på samme kveld. Første gangen vi har opplevd en slik måte å gjøre det på.
Takk til dere!*

På plass

Det tok ikke lang tid å bli dratt inn i Okhaldhunga-virkeligheten igjen. Selv om sykehuset offisielt fremdeles bare har 50 senger, har vi nå plass til 100 innlagte pasienter. Og i ukene siden vi kom igjen hit har tallet ligget jevnt over 90. Særlig én av dem har vært nok en påminnelse om hvorfor vi er her:

Han er i tretti-årene, familiefar med to små barn. For tre måneder siden kom hele familien til kristen tro, det skjer stadig her i landet. Men så bli han syk. I løpet av få dager ble det åpenbart at det sto om livet, og de tok ham til sykehuset. Vi fant at han hadde en «urosepsis», altså blodforgiftning med utgangspunkt i en urinveisinfeksjon. Han gikk i sjokk kort etter innkomst, og jeg forklarte dem at jeg trodde han ikke ville overleve uten en form for intensivbehandling som ikke er tilgjengelig på vårt lille sykehus. Men hvis de tok ham til Katmandu i helikopter kunne han ha en sjanse, der finnes ordentlige intensiv-avdelinger.

Etter familieråd ble det klart at Katmandu ikke var noe alternativ. Familien hadde ikke penger. Beskjeden var «*Gjør det dere kan her. Vi har ikke råd til noe annet.*» Den har vi hørt før, og det gjør alltid inntrykk. Hele sykehuset ble engasjert. Vi undersøkte, leste, planla, overvåket, stelte, behandlet, diskuterte og ba. Alt mens hans kone, to små barn, bror, søster og en nevø bodde rundt senga. Han hørte hjemme på en ordentlig intensivavdeling. Men her er ingen respiratorer, bare enkelt overvåkningsutstyr og mulighet for begrenset blodtrykk-støtte. Hvordan balanserer du da behandlingen, når pasientens nyrer, hjerte og lunger svikter på en gang? Han trenger masse medisiner, men tåler dem ikke pga nyresvikten. Han trenger masse intravenøst for hjertet, men tåler det ikke pga lungesvikten, osv.

Det første døgnet trodde jeg det skulle gå galt. Bevisstløs pasient med lavt blodtrykk, hoven kropp, høy feber og pusteproblemer. Men så snudde det! Litt etter litt, gjennom en uke, kunne vi redusere på de medisinene vi hadde måttet gi, men som vi var redde for at skulle skade ham fordi nyrene ikke fungerte. Men så fungerte de igjen! Deretter gikk det bare framover, et lite skritt hver dag.

Den første dagen i rullestol ut av sykerommet:

En glad kone, en sliten pasient som ennå sitter i rullestol etter anstrengelsene, hans bror og søster som også var her døgkontinuerlig, og bakerst vår dr. Arjun som var med og kjempet for ham.

I løpet av noen dager kom han seg opp på egne ben, og så reiste de hjem.

Dramatisk natt

Med over 1 200 fødsler i året følger en del dramattikk. Et par dager etter historien over, sprakk livmoren til en fødende kvinne rundt midnatt. Full fart til operasjonsstua hvor hele livmoren måtte fjernes, barnet var dødt. Store problemer med narkosen, fordi hun hadde spist like før den akutte operasjonen, og kastet opp. Hun overlevde til vår umåtelige lettelse, og har nå reist hjem med sin mann, til sine to små barn.

Foto: Jan Johnsen

Den minste

Vår minste pasient til nå var 900 gram, født i 26. uke i svangerskapet. Han gjestet oss i 4 dager før han døde. Vi gjorde så godt vi kunne, og det gjorde sannelig han også. Det kjentes umulig å ikke prøve.

Samtidig fyltes avisspaltene seg med diskusjoner om abort i 24 uke.

I Norge ville han mest sannsynlig ha levd opp.

Gjensynsglede

Det er alltid hyggelig å komme tilbake å møte gamle pasienter. Denne gangen var det et lite ekstra. En liten gutt er ett år gammel, innlagt med alvorlig lungebetennelse. Moren kunne fortelle meg om hans start livet:

Han ble født her i sjuende svangerskapsmåned og lå i seks uker i vår hjemmesnekrede kuvøse. Tre ganger ble han gjenopplivet. Moren husket at jeg hadde bedt for barnet den gangen.

Han frisknet snart til av sin lungebetennelse etter noen dager på oksygen og steke medisiner.

Det var en stor glede å se at Rome ikke har noen hjerneskade etter en tøff start i livet. Før han reiste hjem, ble han en lekende glad gutt.

Svinger seg i strekken

Små barn med lårbensbrudd blir hengt opp i strekk. Den første dagen er det mye gråt, men trivselen øker raskt. De blir som små apekatter som slenger seg i strekket.

Opptil tre uker kan de ligge slik og da tror de vel at det er slik livet er og gjør det beste ut av det?

Utrolig nok vokste det rett sammen!

Ikke Mahatma Gandhi?

Vi har celebrert besøk her for tiden. Den dansk/svenske fødselslegen Jan Johnsen er utsendt av «Den Skandinaviske Legebanken», som ressursperson her i seks uker. Han er ekspert på obstetrisk ultralyd, et svært viktig tema for oss. Da passer det godt at han liker så godt å undervise. Her gjennomgår han grunnleggende ultralyd av sin egen høyre nyre, og har tydeligvis fanget oppmerksomheten til alle våre «paramedics».

Maler seg inn i Okhaldhungas historie

Dr. Kjersti Nordpoll,
-er like nøyaktig med penselen som hun er med pasientene!

Kjersti er utsendt fra Kristelig Legeforening i Norge, for å bli kjent med og skape samarbeid med tilsvarende forening i Nepal.

Hun er et unikum til å skape nettverk og venner. I to uker får vi gleden av henne også her. Villig stiller hun også som flyttehjelp, og maler opp vårt gamle kjøkkenskap. Da får hun mang en god prat med de som går forbi.
Det gjelder å nytte sjansen!

Her er samme Kjersti med på møte i Nepals Kristelige Legeforening, og trykker hånden til dr. Indra, president i Nepals Kristelige Legeforening. Dette var i Katmandu da vi var på vei ut til Okhaldhunga etter sommeren. Også her knyttes det verdifulle kontakter.

En god dag på jobb!

Kumari har hatt astma i mange år, men da hun nå ble gravid ble hun mye verre. Stedatteren kom hit med henne, og tok vare på henne gjennom dager med krise og bønn, - glede og seier. Hun utviklet en dramatisk hjertemuskel-svikt som gravide og barselkvinner kan få. Hun var livstruende syk og fødselen måtte provoseres fram for å redde moren. Ikke lenge etter våknet hun opp til livet igjen!

Hun måtte reise hjem uten et barn, som hun hadde ønsket seg, men hjemme ventet en datter på fire og hennes mann på 68 år som er sterkt plaget av KOLS, og som trenger sin unge kone. Stedatteren jobber ellers som dagarbeider på byggeplasser i Kathmandu. Hun var blitt kristen for en måned siden. Nå fikk hun erfare troen i en livskrise, og vokste på det.

Det var med stor glede vi kunne skrive ut og sende hjem en mor til sine barn hjemme!

Mødreventehjemmet gir en ny start

Samjhana har vært lenge innlagt på sykehuset og før hun flyttet inn på Mødreventehjemmet i tre måneder. Hun hadde en rekke komplikasjoner i svangerskapet, og fikk en depresjon som gjorde at hun ønsket ikke annet enn å avslutte svangerskapet. I dag er hun lykkelig mor! Etter at hun flyttet over til mødreventehjemmet og ble en del av et fellesskap av mange ventende mødre, steg motet og vår Ventehjem-sjef Nirmala har holdt om henne hele tiden og oppmuntret henne, mens mannen har jobbet i utbyggingen her på sykehuset. De var så takknemlige og glade foreldre da de reiste hjem. Mødreventehjemmet er et fellesskap som hjelper hverandre gjennom vanskelige tider.

Det er mange kamper som er kjempet denne sommeren også. For Samjhana å bli mamma er en av dem.

Nirmala er ventehjemmets «sjef», og en solid støtte.

Okhaldhunga i ny drakt

Nytt Sosialkontor

Nytt hjem for oss

Toalett, dusj og drikkevann til barna

Ny røntgenavdeling

Barneavdeling fullført!

Den nye barneavdeling har i dag 28 senger, tre toaletter, dusj og vaskeplass.

Vi flyttet inn midt i en lungebetennelses-epidemi. Da skulle det hele skulle males, så alle sengene måtte flyttes rundt, og det var temmelig kaotisk. Men pasienter og sykepleiere overlevde kaoset. I dag, da de nye sengene ble flyttet inn, kunne vi for første gang se tomme senger på barneavdelingen! Når vi nå er kommet på plass skal også alle de minste barna inn her, de har vært på fødeavdelingen til nå, men den er sprengt til randen. Nå håper vi det skal bli litt luft mellom sengene til barselkvinnene.

Før vi begynte utbyggingen hadde vi 4 senger på barnerommet. Sist måned var det innlagt 403 barn med vekt under 12 kg! De fleste av dem hadde lungebetennelse. Nå er vi så mye bedre rustet til å møte bølger av lungebetennelse, med vår egen oksygenfabrikk og en barneavdeling med uttak for oksygen i vegg. Det var fantastisk å få tilgang på vann på barneavdelingen! Dette er det mange av dere som har bidratt til, så gled dere sammen med oss!

I lungebetennelses-tider er ekstra oksygen livgivende

Tunge tak for barmhjertighets hjem i kirken

En arbeidsplass møtte oss i kirken. Det var ungdommene som tok tunge tak og sendte svære steiner nedover i en lenke. Det er «Barmhjertighets-hjemmet» som tar form!

Det er en gammel drøm. For to år siden fikk presten vår den visjonen at et hjem for funksjonshemmede skulle bygges inn i kirken så de som var i nød kom nær til kirken, fordi kirken trengte dem for bevare sin sjel og være en virkelig kirke.

Byggeplanen ble moderert til noe mer enkelt og gjennomførbart, og nå er de godt i gang. Det hyggelige er at alle arbeiderene er ungdommer fra kirken.

Slike tunge steiner bygger også Guds rike inni dem.

Vevkjerring

Til slutt en hilsen fra en annen dyktig konstruksjons-arbeider. I skogen ved vårt hjemlige Dælivann i sommer møtte jeg denne vevkjerringa. Hun sitter fornøyd i sola i midten av sitt sirlig vevde nettverk. Hun venter på at det skal bli middagstid. Hovedretten er allerede fanget, flua ligger godt innpakket og venter på å bli spist.

Hilsen Kristin og Erik

PS. Vi prøver å legge ut oppdatert nytt herfra på Facebook, på siden «Kristin og Erik i Nepal». Velkommen på besøk der.

Hjelp oss å gjøre ferdig utbyggingen av Okhaldhunga Sykehus.

Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**

Overføringen må merkes:

«Nytt sykehus i Okhaldhunga. Prosjektnummer: 306 008»